

Ран Босилек
Лъв и човек

Похвалил се лъвът пред Баба Меца на: – Няма на земята по-силен от мене!

– Има, Лъвчо, има! – рекла Баба Меца. – Това е човекът. И аз като тебе малко го познавах. Почнах да му тъпча начесто нивята. Взех да му заплашвам телците в гората. Но той ми докара ума във главата. В дълбок трап без мъка веднъж ме събори. Оттогава куцам. От човека, братко, по-силен не зная. Той със ум се бори.

– Де е той да види лъвската ми сила! – ревнол гневно лъвът.

– Дърва сече днеска зад хълма в гората – отвърнала Меца.

Запътил се лъвът да дири човека. На една поляна вързан кон съгледал. – Кой те върза, коньо?

– Човекът! Човекът! – Де е той?

– В гората. Дървета събаря.

Постреснал се лъвът, но тръгнал нататък. Край гората стигнал. Там видял наблизко впрегнати волове.

– Кой ви впрегна, братя?

– Човекът! Човекът! – Де е да го видя?

– Навътре в гората. Цели буки сваля! Уплашил се лъвът, но влязъл в гората. Там дървар съгледал. Събарял букаци. Но щом видял лъва, покачил се бързо на дърво високо. – Кой си? – викнал лъвът.

– Човек.

– Тебе диря. Слез да се поборим!

– Ей сега ще слеза. Ала покажи ми каква сила имаш. Искам да те видя как бук ще събориш.

Запретнал се лъвът. Блъскал, драскал, гризал. Изморил се страшно. Ала най-подире висок бук съборил.

– Ей, човече, слизай! С една лапа само и теб ще съборя!

– Слизам, слизам, Лъвчо. Щом толкова искаш, нека се поборим. Но по-напред трябва там от онуй дърво клина да извадя. Ти си силен, виждам. Хайде, помогни ми! Пъхни предни лапи в цепката до клина, па напъни здраво! Клинът ще изскочи.

Лъвът пъхнал лапи. Дърварят тогава слязъл от дървото. Замахнал с топора. Избил бързо клина. Приклешил юнашки лъвовите лапи.

Охнал, ревнол лъвът – разлюлял гората.

Пата-кюта, пата! – заиграл топорът.

Примрял от бой лъвът.

Като натоварил дърварят дървата, наместил и лъва. Подкарал колата.

Щом пристигнал в къщи, от двора завикал:

– Излез, излез, жено! Кожухче ти нося! Скочила жената. Припнали децата. Гледат и се чудят:

– И-и, какво мечище е домъкнал тато!

Чак до тъмно вѐнка си играли с лѐва. А той не помръдвал.

– А влизайте вътре! Чака ви софрата! – извикал дърварят и прибрал децата.

Взели да вечерят.

Посвестил се лѐвѐт. Въздъхнал и рекъл:

– Все пак жив останах! Право казва Меца. Човекѐт е силен. Навред с ум се бори.

В този миг отвѐтре завикал дърварят:

– Ах, ти, Котарако! Ти ли пак излапа пържената риба. Вѐн, вѐн, готованко!

– Мѐяу! – Котаракѐт на двора изскочил.

– Що има, роднино? – попитал го лѐвѐт.

– Набиха ме, братко!

– Кой? Пак ли човекѐт?

– Той, ами кой други? Никак не обича, кога чуждо грабя.

– От бой ли, роднино, ти не си порасъл?

– Постоѐй и ти тука, после ще те видим! И ти като мене наготово чакаш!

Уплашил се лѐвѐт. Избягал далече. По горите наши не се върнал вече.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Неделков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3314>]